

Udvei at indstille til Hs. Majestæt at benytte sit Veto, er, som Enhver seer, fuldkommen afmægtig overfor Finantsloven — der har Regjeringen altsaa den store Udvei at kunne indaafne Sagen til Landsthinget, og altsaa bevirke, at denne, hvis den finder Landsthingets Bifald, kan vende tilbage til Folkethinget, og jeg troer da, at paa den anden Side Folkethinget i høj Grad vilde misfjendte sin Stilling, om det, naar Landsthinget virkelig indskrænkede sig til denne i den hele Statsorganisme efter min Mening yderst vigtige, men beskedne Rolle, da uden overordentlig stærke Grunde vilde nægte at gaae ind paa enkelte Forandringer, som saaledes senere fremkom fra Landsthingets Side. Det er altsaa den fulde Andeel i den constitutionelle Side af Stattebevillingsretten, der finder sit nærmeste Udtryk i Stattenægtelsesretten, og det er som Opmand i Strid mellem Regjeringen og Folkethinget, at Landsthinget har sin væsentligste Betydning i sinantfelle Sager. Det kan naturligvis tænkes, at der kan være høje Interesser, som Regjeringen eller Folkethinget kunne have misfjendt, og det er i saa Tilfælde meget godt, at vi have vor fulde Ret, da vi saa kunne opfaae os til Børge for saadanne misfjendte Interesser. Men at nedfætte et Udvalg med den indskrænkede Virksomhed, at regne efter, om det ikke skulde være begaaet Feil, hvilket er skeet engang, at gaae ind i alle de smaa Detailler, navnlig med det for Die, at Resultatet kun vil blive Bevillinger, det troer jeg ikke er ønskeligt. Jeg troer altsaa, at vi ialtsald foreløbigt skulle gaae til første Behandling, og at det da skal være Resultatet af denne, at det viser sig, om der er virkelige Divergenspunkter, som vi ville reise, og som vi derefter ville troste os til gennem Endringsforslag at afgjøre, eller om der er Noget, som vi ville have undersøgt ved Hjælp af et Udvalg. Jeg skal, skjøndt jeg alt tidligere burde have nævnt det, tilføie en tredje Klasse, hvor der nemlig i Folkethinget under Discussionen har været en vis Forvirring, hvilket let kan tænkes, eller meget store Interesser have staaet mod hinanden, hvis Afgjørelse er tilveiebragt maaffee ved ganske faa Stemmers Overvægt, maaffee paa Grund af tilfældige

Fraværelser. Der kan da være stor Dvsfordring for os til at vende tilbage til sllige Spørgsmaal og drøfte dem yderligere; men om dette skal skee ved et Udvalg eller her i Salen, er et Spørgsmaal, der ikke kan besvares nu. Jeg skal bemærke, at naar Sagen gaaer til første Behandling, er der et saadant Spørgsmaal, hvor jeg troer, at der kunde være Grund til en saadan Discussion, idet man i det andet Thing er kommen til et Votum, som man maaffee kunde ønske omgjort, med Hensyn til hvilket der kunde være Anledning til at tage under Overveielse, om man ikke vilde foretage Forandring; men dette er Noget, der ikke vil kunne fremmes ved et Udvalgs foreløbige Medfættelse.

B. Christensen: Jeg maa tilstaae, at jeg med Glæde maa slutte mig til den Antydning, vi have hørt af min ærede Nabo (Lehmann). Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa de Bemærkninger, der have ført ham til hans Resultat, men jeg skal imod det Forslag: nu strax at gaae over til en Comitee, tillade mig at gjøre den simple, men, som jeg formener, ikke upraktiske Indvending, at tildeels endogfaa Erfaring i dette Thing har vist, at der neppe bør strides til at nedfætte en Comitee i denne Sag, naar det ikke er givet forud, at der er visse særegne Gjenstande, der kunne og ville afgive Stof for et større Arbejde for en Comitee, og som ikke let vilde kunne udføres her i Salen uden forhen at være bearbejdede af en saadan. Jeg troer, at Landsthingets velforsaaede Interesse maa lede til, at man ikke nedfætter en Comitee, naar man i det Hele taget dog forud er aldeles fattet paa at ville komme til det Resultat ikke væsentlig at afvige fra Loven, saaledes som den foreligger. Til Alt dette kommer endnu, at det er bemærket af den høitærede Minister, at Sessionen er meget nær sin Slutning, og at en i denne Sag nedfat Comitee, der jo efter Præcedens her i Thinget og efter Sagens Natur maatte blive nogenlunde talrig, vilde trække den ud i en noget lang Tid. Jeg vil derfor tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Landsthingsmand fra Fyen (Mnsgaard), om han dog ikke i alt Fald vilde afvente første